

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Ι.

ΦΥΛΛΔΙΟΝ 232.

Ἐν Παρισίοις, τὸν 2 Ιουλίου 1859.

Κύριε Συγτάκτα!

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς στείλω ὡς ἀπαρχὴν μικράν τινα δραγασίαν, πάνυ ἀναξίαν τῶν φίλομοισῶν καὶ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης διεσπαρμένων θνατῶν σας. Λόφ' ἐνδεὶς μὲν ἡ ἀλπικῶν μοι ἀποστολή τούτων, αὐτὸν δὲ μὲν ἀλλεπαλλήλοις διλικχὶ προτρέπει σας μὲ κατέπισσαν νὰ ἀναγένεται μετάρρων τοῦ Κ.Ε' Κερκηλίου τῶν ῥάνις διαμοσιεύθεντον εἰς δοκιμίουν παὶς τῆς μεγαλοφύτες τοῦ Πεντάρου καὶ τῆς Λυρικῆς παιδίσσως ὅς καὶ παῖς τῶν σγέσεων της πρὸς τὸ ήθικόν καὶ θρησκευτικὸν πεγκλεῖον τῶν ἔθνων εἰς προτείχουν συγγραφεῖς καὶ φίλελλοι τοῦ K. Villemain, ἵστορος γραμματίστης τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, μέλος πολλῶν οἰκουμενικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἑταίρων, καὶ πάλαι ἕποντας τῆς Δημοσίας Βιβλιοθεατρώς.

Προστίμητε δὲ τὸ τελευτικὸν τοῦτο πεντάδες ἡμέρας, πρῶτον μὲν διότι δὲν κρίνω εὔκατην κατατάλληλον ἵνα γενικὴν τῶν αὐτοῦ συγγράμματος ἀναδεγθῆ, οὐτινος ἐν περιθῶ τενταροφανή καὶ σφρόδεα εὑρυτὰ σύγκρισιν τοῦ Πινακοθέατος καὶ τοῦ Βοτανούστου ταῖς φιλαναγγινωστικὲς ευηίστηκε, καίτοι ὁ πρύτανις τῶν συγχρόνων Ἑλληνιστῶν, ὁ Μιάστημος Βόηχιος (Boëchis) σωματικὸς ὄλιγον εἰρωνεύοντος, νομίζω, θαυμασίαν (merveilleuse) οὐτην εἶπεν, ως μοι εἶπεν· δεύτερον δὲ διάτι τὸν γέμυνάυτην κατέτερον ἐφωδιασμένος νὰ ἐμφάνισθῇ ἐνωπίον τοῦ πανελλή-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΩΤΑΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

τοῦ

K. VILLEMAIN.

—ooo—

Ο κλειρὸς γίλος τῷ Ελλήνων K. Villemain ἐκέδοτο ἰσχάτως τὸν πρῶτον τόμον συγγράμματος, τὸν τίτλον τοῦτο γέροντα· * Δοκίμια περὶ τοῦ πλεύματος τοῦ Πιερδάρου καὶ τῆς Λυρικῆς ποιησεως, κ.λ.ν. Πρὶν ἡ δημοσιεύσωμεν ἀράλευσιν την τοῦ ἐμβριθεστάτου τούτου ποιήματος, κοιτοποιοῦμεν μετάγραψιν τοῦ Κ.Ε' κεγαλάου αὐτοῦ, σταλεῖσαν ἐξ Γαλλίας ὅποιον δυομεροῦς πατριωτικώτατα ἔχοντος αἰσθήρατα, καὶ ἐπέρι πατρίδος ἀδιακαπῶς συνηγοροῦσα ἐν τῇ πρωτειόσῃ τῆς Γαλλίας. Ηροεῖτε τοὺς δὲ καὶ μέρος τῷτο δια της ἔγγαστης αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπιστέλλων τὴν μετάγραψιν, λεπούμενα δὲ της ἔβιασθησεν, διὰ λόγως τοὺς διολογεῖς εὐκόλως ἔργοις δὲ ἀραγγώστηκε, τὰ παραλείψομεν ὅλας τὰς περὶ Άγραζολης παραπορήστικας αὐτοῦ, εἰ καὶ δροτατάτας καὶ μετ' ἴνθονταισηροῦ οὐ τοῦ τυρότος γεγραμμένας.

νιού, οὐδὲ σφραστέρων ἴδεαν νὰ τῷ δώσω τοῦ ὅλου ὡς καὶ τῶν ἀκραιφνῶν μέχρι τοῦ νῦν δικαιολογημένου φιλελληνικωτάτων, ὡς πατέγνωστον, αἰσθημάτων τοῦ Ἀριστάρχου τούτου τῶν νέον χρόνων, εἰς δυάπαντες μεγάλας χάριτας ὄφελουμεν διὰ τὰς ἀπιδεψιλευμένας ἀπαύστως εὐγάδες τοῦ ὑπέρ τῆς γενικῆς παλιγγενεσίας καὶ εὐημερίας τοῦ ἡμετέρου Εθνους. Ἐπειδὴ δὲ ἀπαῖς ὁ λόγος περὶ τοῦ πρεσβύτερου τῶν ἐν Γαλλίᾳ φιλελλήνων γίνεται, γρέος μου ἀπεραιτητον, νοοῦσα, νὰ εὐχαριστήσω σὺν τούτῳ καὶ δημοσίως ἐν ὑδρίᾳ τῶν ἐντεῦθε σισπουδαστῶν μου, οἵτινες, ἐλπίζω, καὶ ἐπιδεκμάτουσί με, τὸν πρότιστον τῆς Εὐρώπης δημοσιογράφον καὶ εὑραδεστάτον καθηγητὴν, Saint-Marc Girardin, τὸν καλλιον παντὸς ἄλλου τὰ τῆς Ἀνατολῆς πράγματα κατέγραψα, κατ' αὐτὸν τὴν γενομένην μοι προφορικὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀξιμνήστου καὶ παντόφρου A. Humbold, δοστις ἀπαξίως τοὺς ἐν τῇ κλεινῇ Γερυχνίᾳ φίλους τῆς πατρίδος μας ἀντεπροσώπους απὸ τοῦ πολυσεβόστου Θεοράτου. Οὕτε τὸν καλὸν καχγάθον Brunet de Presle δύναμαι ν' ἀποσιωπήσω, δοστις ὡς ἄλλος Αἴραδημος τὴν σίκιαν του ὅλους τοὺς ἐν Παρισίοις εὑρισκομένους Ἑλληνας ποσθύμως καὶ φιλοξένως ὑποδέχεται, οὕτε τὸν ἀξιοσέβαστον Déléque, τοὺς φιλομόνους Egger καὶ Guigniaut καὶ Gerusez, ὡς καὶ τὸν ζωηρὸν νέον καὶ ἐπιστήθιόν μου, φίλον Φραγκίσκον Lebormant, περὶ ὃν ἥδη μνείαν ἔποντος αὐτοῦ ὡς ἔδει ἐν τῇ Παρθώρᾳ αἱ εὐφραδεῖς τοῦ Ἀποδημητοῦ ἀραμητήσεις.

Πρὸν ἡ ἐπιγειρήσω τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀνὰ γειρᾶς Κεφαλαίου, ἐνόμισα γρέος μου νὰ ζητήσω ἀδειαν περὶ τούτου παρὰ τοῦ κλεινοῦ συγγραφέως ἐπιτρέψατέμοι δὲ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δημοσιεύσετε καὶ τὴν ἐπιστολὴν μου, καὶ τὴν ἀπάντησιν ἣν ἔνευσε νὰ μοι ἐπιστεῖλη. Άν δὲ καὶ ἐδημοσιεύσατε ἥδη τὴν εἰκόνα τοῦ K. Villemain, ἐπειδὴ τὸ δυσιωμα τοιούτου φίλου τῶν Ἑλλήνων εἶναι πρὸς πάντας ἡμᾶς ἀσπαστόν, ἐνόμισα γρέος μου νὰ στείλω ὑιών ἐτέραν φιλοτεχνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ξυλογράφου τῆς Παρθώρας K. H. Σκιαδοπούλου, καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παραθέτετε καὶ ταῦτη.

Ιδοὺ ἡ ἐπιστολὴ μου.

Monsieur,

Je prends la liberté de vous prier de vouloir bien me permettre d'insérer dans la Pandore, l'ouvrage périodique de la Grèce le plus répandu et le plus estimé, publié comme vous savez, Monsieur, sous la direction de notre ami commun M. Dragoumis, la traduction du dernier chapitre de vos savants Essais sur le Génie de Pindare, et sur la Poésie Lyrique dans ses rapports avec l'élévation morale et religieuse des peuples.

J'ai choisi ce chapitre, quoi qu'ils soient tous plus brillants les uns que les autres, parce qu'il ré-

sume, à mon humble avis, vos belles considérations sur l'avenir de la poésie lyrique, en même temps que vos vœux pour la régénération entière de la nation grecque, exprimés, comme d'habitude, en termes aussi chaleureux qu'éloquents.

Mes compatriotes auront encore une fois l'occasion de joindre à la reconnaissance qu'ils vous doivent, Monsieur, une obligation de plus, de même que le plaisir de lire dans leur langue quelques unes de ces pages impérissables qui vous honoreront à jamais, de ces paroles qui coulent de votre bouche plus douces que le miel.

Permettez-moi, Monsieur, d'appliquer ce vers homérique,

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλιτο: γλυκιόν γένε μῆδη,

au Nestor des philellènes, au prince de la critique moderne. Quant à moi, malgré les difficultés d'une tentative aussi hardie, j'ai tenu à cœur de vous consacrer mon premier travail, afin de vous donner par là un respectueux témoignage de la vive gratitude que je ressens pour la bienveillance, vraiment paternelle, avec laquelle vous m'avez toujours honoré, ainsi que de ma profonde admiration pour tout ce qui vient de vous.

Comptant sur votre gracieuse indulgence je vous prie, Monsieur, d'avoir l'extrême bonté de m'accorder quelques moments dans la matinée de demain ou de lundi, afin que je puisse aller vous soumettre ma traduction, ainsi que les quelques observations sur l'état actuel de l'Orient, dont je me suis permis de l'accompagner.

Agréez en attendant, etc.

Paris, ce 2 juillet 1853.

N. N.

Ιδοὺ καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ K. Villemain:

Monsieur,

Je ne puis que vous remercier beaucoup de l'honneur que vous faites à mes vœux, en les traduisant pour votre noble patrie. Je serai très empressé de vous recevoir demain lundi, et suis tout à votre disposition depuis le matin jusque à 2 heures. Je ne serai qu'un faible juge de votre hellénisme moderne, mais un auditeur bien attentif de tout ce que vous aurez la bonté de me communiquer sur la sainte cause de votre patrie.

Agréez, Monsieur, ma considération la plus distinguée.

Ce dimanche.

VILLEMAIN.

(**Ἐπεται τὸ Κέ. κεράταιον.*)